

1:a söndagen efter Trettondedagen
Tom Hardts postilla, första årgången
Evangelium: Luk. 2: 42–52.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna den sista söndagen, då kyrkan är klädd i julens skrud, framställs för oss ännu en gång, hur Guds evige Son, den högtlovade, utblottar sig för oss och i vårt ställe och oss till godo bär lagens ok. Det sker i evangeliet om Jesus vid tolv års ålder i templet, om *"Guds Son i Guds helgedom"*, som rubriken och predikoämnet i dag lyder. Den rubriken tar upp Jesu förebrående fråga: *"Varför behövdens I söka efter mig? Vissten I då icke att jag bör vara där min Fader bor?"*

Dessa Jesu ord slår fast de oupplösliga banden mellan Guds Son och Guds helgedom, mellan Jesus, Guds och Marias son, sann Gud och sann människa, och den gudomliga närvaron, som vilade i templet, och om vilken det heter vid templets invigning, att *"prästerna för molnskyns skull icke kunde stå där och göra tjänst, ty HERRENS härlighet uppfyllde Herrens hus"*. (1 Kon. 8 : 1) Ja, hela dagens evangelium vilar i den sanningen, att dagens läsning ur Jesajas bok, där serafernas trefaldiga Helig omvärver Herren Sebaots uppenbarelse *"på en hög och upphöjd tron"*, talar om den ännu icke köttvordne Herrens uppenbarelse, om Jesu Kristi uppenbarelse i hans eviga gudomsnatur. Det är det Nya Testamentets klara och entydiga lära, ty det heter om Jesajas förutsägelser: *"Detta kunde Esaias säga, eftersom han hade sett hans härlighet, när han talade om honom"*. (Joh. 12 : 41) Jesajas profetior om Jungfruns son, om *"Väldig Gud, evig Fader, Fridsfurste"* (Jes. 9 : 6), om *"en ringa telning"* (Jes. 53 : 2), bottnar i skådandet av den, som skulle komma att uppenbaras i vår mänskliga natur, av den Jesus, som i dag fullständigt självklart säger: *"Vissten I då icke att jag bör vara där min Fader bor?"* Det när samma övertygelse om sin förankring i Den Heliga Treenighetens sköte, i gudomens djup, i världen före all begynnelse, som Jesus uttalar med orden: *"Ja, jag har gått ut ifrån Fadern och har kommit i*

världen; åter lämnar jag världen och går till Fadern". (Joh. 16 : 28)

Det ordet: *"Vissten I då icke?"* är en förebråelse, ett pekande tillbaka på julens alla händelser, för oss en fråga, om vi sovit oss igenom alla julpredikningarna om att *"evighetens Herre anammar människogestalt"*. Där mandomsanammelsens härlighet tagits emot av tron, faller med nödvändighet alla tankar på att Jesus skulle kunna avfordras lydnad av Maria och Josef, på att han vid något tillfälle överhuvudtaget kunde förpliktigas att vara dem *"underdånig"*. Maria och Josef. Maria och Josef skall snarare med allt sitt folk församlas inför Marias son, liksom vi alla skall göra vid den yttersta domen. Härom säger vi så:

I. Gud Son är i sig fri från buden, som binder oss,

II. Guds Son påtar sig Lagens ok av kärlek till oss,

III. Gud Son skänker oss kraft att uppfylla Lagens krav.

I. Guds Son är i sig fri från buden, som binder oss.

Denna söndag handlar om Guds bud, synnerligast om det fjärde budet: *"Hedra din fader och din moder, för att du må länge leva i det land, som HERREN, din Gud, vill giva dig"*. (2 Mos. 20 : 12) Tvärtemot vad man vanligen menar, var detta bud visst inget självklart för äldre tider, lika litet som några andra bud. Jesus dömer fariséerna just som överträdare av detta bud, då han pekar på att de låter fromma gåvor, *"korban"*, medföra rätten att icke *"vidare göra något för sin fader eller sin moder. På detta sätt gören I Guds budord om intet."* (Mark. 7 : 11 f.) I Luthers stora katekes från det förment patriarkaliska 1500-talet sägs detta bud allmänt trampas under fötterna: *"den ene dåren uppföstrar den andre; såsom de själva hava levat, så*

leva deras barn efter dem". (SKB, s. 408) Det är just som bestritt, föraktat och överträtt som detta bud, Ordet av Guds eget finger på Sinai, kräver vår lydnad, binder oss för alla tider. Endast en är undantagen. Sinais Gud, templets Herre, den, som säger: "*Vissten I då icke att jag bör vara där min Fader bor?*"

II. Gud Son påtager sig Lagens ok av kärlek till oss.

När Guds evige Son i dagens evangelium under tre dagar undandrar sig lydningen under fjärde budet, under Maria och Josef, sker det ingalunda på fariséernas sätt och med hävdandet av den egna andakten som viktigare än gamla budord. Inte heller säger han som den nutide påven i Rom, att Jesu uppträdande var "*fullständigt normalt*" som en del av en allmän frigörelse från föräldrarna. Allt sådant är uppror mot Gud, uttryck för "*Laglöshetens människa*". (2 Tess. 2 : 3) Nej, det sker enbart i kraft av det eviga Sonskapet, av att "*Jag och Fadern äro ett*". (Joh. 10 : 30)

När detta strålar fram i obestridd glans, ser vi vår frälsning förverkligas, när det därefter heter om evighetens Herre, Sinais Gud, templets Herre: "*Så följde han med dem och kom ned till Nasaret och han var dem underdånig*". Av fri vilja, av kärlek till människorna, böjer sig Jesus ned och tar på sig Lagens ok, ja, just så sker det, att "*när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna, ställd under Lagen för att han skulle*

friköpa dem som stodo under Lagen, så att vi skulle få söners rätt". (Gal. 4 : 4 f.) Genom sin lydnad övertäcker han vår olydnad. Genom sin rättfärdighet överskyler han vår orättfärdighet. Det är försoningens hemlighet i Nasarets hushåll och timmermansverkstad.

III. Guds Son skänker oss kraft att uppfylla Lagens krav.

Där Guds Sons laglydnad räckt oss genom Ordet och mottagits av tron, sker också det undret, att till oss strömmar Guds kraft att fylla Guds bud. Då tar vi emot buden ur Guds hand och vill av kärlek till honom till punkt och pricka uppfylla varje hans bud. Då ser vi i Jesus inte bara vår ställföreträdare utan också vår förebild, när han på korset ännu uppfyller det fjärde budet och sörjer för Guds moders ålderdom med orden till Maria och S:t Johannes evangelisten: "*Moder, se din son*" och "*Se, din moder*". (Joh. 19 : 26 f.) På allvar tar vi till oss ord som: "*Om en änka har barn eller barnbarn, då må i första rummet dessa lära sig att med tillbörlig vördnad taga sig an sina närmaste och så återgälda sina föräldrar vad de äro dem skyldiga; ty sådant är välbehagligt inför Gud*". (1 Tim. 5 : 4) Allt detta, detta annorlunda kristna liv, så skilt från det, där "*den ene dären uppföstrar den andre*", flödar i sanning fram i den gudomliga utblottelsen, som vi i dag förkunnar med orden: "*Så följde han med dem och kom ned till Nasaret och han var dem underdånig*".

Amen.